Дункан Девідсон

Була собі гарненька Мег,
Вона ходила прясти льон.
Її хлоп'яга наздогнав
На ймення Дункан Девідсон.
Та не домігся він свого,
Хоч і діждався дотемна:
Ледь-ледь не вдарила його
Своєю прядкою вона.

Туди, де стежечка біжить,
Вони ідуть униз, наверх,
А як сідають відпочить,
Кладе повз себе прядку Мег.
А тільки слово Дункан дав,
Що в нього наміри не ті,
Вона весь пряльний причандал
Взяла й закинула в кущі.

Ми побудуєм гарний дім,
І заживем, як у раю,
І затанцюємо, коли
Ти спиниш прядочку свою.
Бо можна пить і не сп'яніть,
І смертний вистояти бій,
І дівчину поцілувать,
І не спротивитися їй!